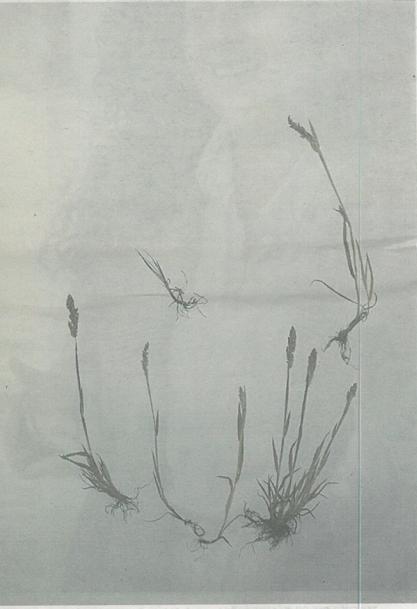
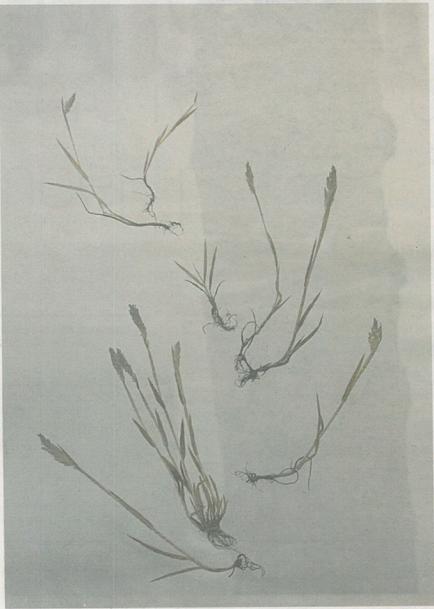

Blomster forlenger livet

Blomster kan også hjelpe oss med å forstå oss selv, skriver Kjetil Røed. Han har sett Ingeborg Kvames tegninger og trykk laget av pressede planter samlet fra blomsterengen utenfor Rikshospitalet da kunstnerens mor lå for døden.

ANMELDELSE KJETIL RØED

Hva er det vi egentlig ser når vi betrakter en torket, presset blomst? Når en blomst plasse res mellom sider i en bok av virige barnefingre, og med tid og stunder blir klemt sammen til en torr, liten flis, eller bevaras bak glass eller plastflim av en botaniker, blir blomsten fjernet fra sitt naturlige jordsmønster og vekstsyklus. Naturforlepen den var en del av et tilbakelagt. Vi ser ikke bare en blomst eller noe

som var en blomst, for de skjøre, torre bladene vitner om tiden som har gått siden den var frisk og øyeblikket du fikk øye på den.

Nå er den et avtrykk av seg selv, et bilde som inngår i menneskets liv og fortellinger. Natur har blitt til kultur.

Natur som ressurs. En slik blomst kan for eksempel bli del av en beretning om hvordan floraen skal organisere etter navn og type, som den svenske forskeren Carl von Linné (1707–1778) gjorde da han samlet inn et stort antall arter for å skape rasjonell orden i vekstene naturen byr på. Men

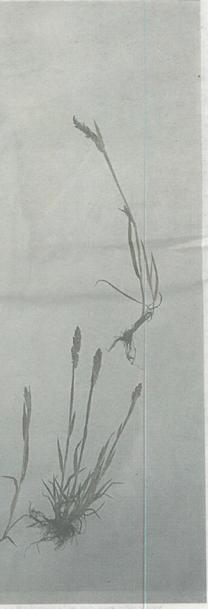
mensker liker jo ord i sysakende

Kunst Ingeborg Kvame STILLEBEN Tegnerforbundet 2 oktober–8. november

Tørkede blomster kan gi dobbelt og forsønende skjær.

Vi vil sette merkelapper på verden og vite hva den kan brukes til. For mennesker er naturen oftest en ressurs som kan raffineres og bli noe vi tjener penger på. Trær kan brukes til brensel eller cellulose, som igjen kan forelles til papir. Stein og sand kan brukes til asfaltering eller byggelementer i hus, broer og torg.

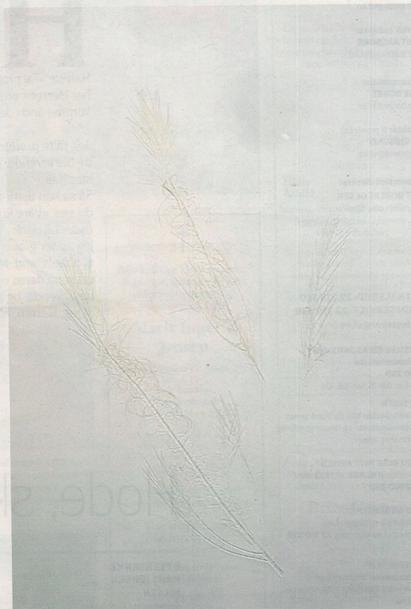
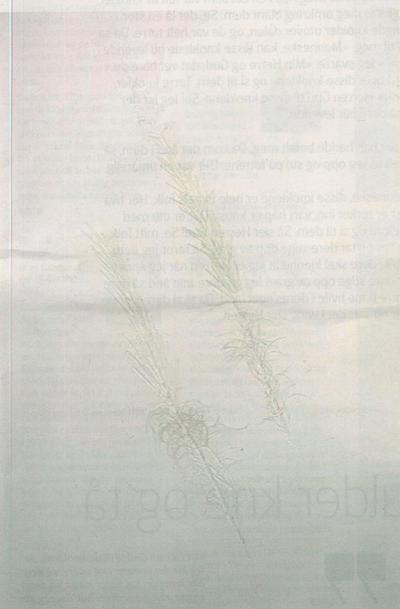
Blomster har lenge vært utgangspunkt for smertesillende eliksirer eller ingredienser i legende drikker eller supper. Men enkelte vekster, som blomsteren, har også haft en annen praktisk og estetisk verdi, de har tente prydevekster og vært symbolisk bindesstoff i alt fra høytider behov for

EID OG HVERDAG

Terkede blomster kan kobles til våre minner om både opplevelser og mennesker som er borte. I enkleste av verken er det bare avtrykket av den terkede blomsten som er borte, slik minnet også er et avtrykk etter dager som er borte eller mennesker som ikke lever lenger.

Foto: Ingeborg Kvame, Tegnerforbundet

tisk historie. Den tørkede blomsten kan sies å være blomsterlivets svart på en dommedagske, det er sant, men blomster styrver ikke i et skremmende skull mensket gjør, men forbir vakre og appetrelende.

Det er derfor ikke selve doden sådann som er det sentrale her, men snarere døden som det som kommer med døden i andre kreasjon. Kunnen vi ikke beskrive en parkett blomst som et minne om blomsten? Og kunne vi ikke også si at den tørkede utgaven inkorporerer de minner vi knytter til eksemplarvis en sommerdag da vi plukket blomsten vi betraktet?

Skjønnheten i de tørkede blomstene samsvarer med det vakre i både minnet om moren og det taktile i blomsterengen.

Kjetil Røed

Minnet om moren. For å ta et eksemplar fra et gitt liv er den frydefulle oppdagelsen av å bla i en gammel bok for å finne en torr, innskrupt blomst i en annen tids hell for seg selv. Jeg har ikke sett blomstene i en gang komme fra, men jeg er i berøring med typen opplevelse. Det er en helt særegen, nostalgitisk aura ved slike oppdagelser. Den tørkede blomsten utstraler det forgangne øyeblikkets gjenbrekkelighet og gir oss en følelse av tidens gang som kobles til egne minner fra da vi selv som barn kunne stikke en blomst vi hadde funnet i en bok for så senere å glemme den.

Efterliv. Mot en slik bakgrunn er det en særegen særhet ved verken på denne utstillingen, siden de ble samlet fra blomsterengen utenfor Rikshospitalet da kunstnerens mor lå for døden. Tapetene var som å bli resket opp med røttene, forteller kunstneren, noe som gjenspeiles i blomstertrykkene som inkluderer planten med jord og det hele.

Minnet om moren er viktig inn i erindringene om blomstene Kvame plukket ned gangen, og tapet gjengis på den måten ikke bare som noe forferdelig.

Skjønnheten i de tørkede blomstene samsvarer med det vakre i både minnet om moren og det taktille i blomsterengen. Derned får vi et momento som ikke legger skjul på dødens faktum, men gir tingenes endelighet og forsonende skjær. Blomstene blir fokuspunkt i et sorgsberabt som nekter å la seg styre av dødens brutale punktum, og i stedet peker på at mennesker har et etterliv gjennom andres minner om dem.